

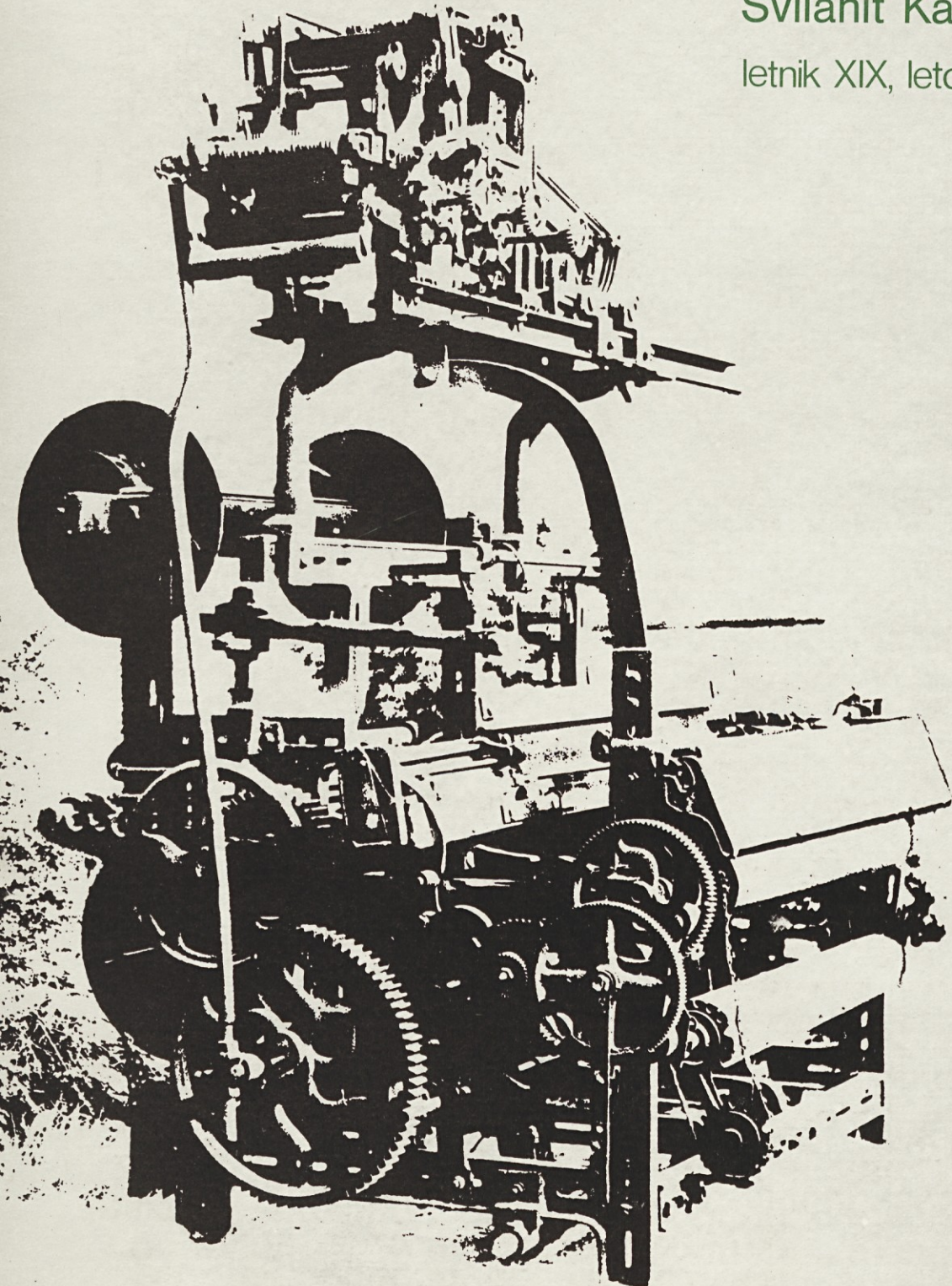
LJUDSKA KNJIZNICA
KAMNIK

KAMNIŠKI TEKSTILEC

glasilo delovne
organizacije
Svilanit Kamnik

letnik XIX, leto 1981, št. **9-10**

ROJENA JE REPUBLIKA

Bliskovito se je širila novica o rojstvu naše republike. Po tistem 29. novembru 1943, ko so bile sprejete še druge pomembne zgodovinske odločitve, je vest obšla vsa mesta, vasi in skoraj pozabljena naselja. „Rojena je republika“, naša republika, so ljudje šepetali.

V vojnem času, leta 1943, je v malem mestecu Jajcu ljudstvo svobodno odločalo o svoji usodi.,

In svobodno se je odločilo za — r e p u b l i k o .

Ob prazniku republike vsem delavcem iskreno čestitamo!

ATOMI ZA MIR

OBISKALI SMO PRVO JUGOSLOVANSKO NUKLEARKO

Z veseljem sem sprejel povabilo uredniškega odbora Kamniškega tekstilca, da se pridružim skupini, ki si bo ogledala nuklearno elektrarno v Krškem. Priznati moram, da sem z veliko nestrpnostjo pričakoval dan ogleda, saj take prilike ne gre zamuditi, posebno še, če te to zanima. Končno je prišel dan ogleda. Kot nalašč se je nekaj zataknilo; nismo in nismo se mogli odpraviti. Dogovorjeni smo bili, da odpotujemo ob sedmi uri, nato ob deveti, končno pa smo odšli malo pred deseto uro.

Že med vožnjo sem si skušal orisati primerjavo veličine nuklearke s poskusnim jederskim reaktorjem, ki je v Ljubljani in katerega sem že večkrat videl. V lepem sončnem dnevu je bila vožnja do Krškega kratka in hitra, Brane nas je kar se da hitro postavil pred vhod nuklearke, Boris pa je izkoristil svoj „VIP“ in tako smo se po kratkih formalnostih že znašli v sobi za goste, v kateri so nam opisali prvo jugoslovansko nuklearno elektrarno.

Mladi tovariš iz skupine delavcev NE Krško je pričel z razlago:

Nuklearna elektrarna Krško je prva jedrska elektrarna v Jugoslaviji. Njena moč je 632 MW. Opremljena je z Westinghouseovim lahkvodnim tlačnim reaktorjem. Elektrarna je priključena na 380 KV omrežje za napajanje potrošnih središč v Socialistični republiki Sloveniji in Socialistični republiki Hrvaški. Načrtovana letna proizvodnja električne energije znaša 4.4 TWh, kar predstavlja 32 odstotkov skupne proizvodnje električne energije obeh republik v letu 1976.

Za lažjo predstavo veličine nuklearne elektrarne navajam primer, da ta elektrarna lahko oskrbuje z električno energijo preko 600 takih tovarn kot je Svilanit.

V nadaljevanju smo izvedeli, da so opravili prve raziskave na Krškem polju že leta 1964 in 1969. Po predlogu slovenskih in hrvaških elektrogospodarskih organizacij sta izvršna sveta socialističnih republik Slovenije in Hrvaške leta 1970 sklenila dogovor o skupni graditvi dveh jedrskih elektrarn za pokrivanje naraščajočih potreb po električni energiji v obeh republikah.

Prvega decembra 1974 je predsednik socialistične federativne republike Jugoslavije Josip Broz Tito vgradil temeljni kamen za jedrsko elektrarno Krško.

Gradbena dela opravljajo domači izvajalci, oprema pa je v glavnem od ameriške firme Westinghouse Electric. Elektrarna je sedaj pričela s poskusnim obratovanjem, izvajajo se meritve in kontrole, do konca leta oziroma v letu 1982 pa bo že obratovala s polno zmogljivostjo.

Ko je tovariš iz NE Krško prenehal razlagati, so naše tovarišice in tovariši postavljali razna vprašanja, na katere so dobili odgovore. Meni pa se je spomin vrnil precej nazaj na prve mesece po končani vojni v leto 1945, ko večina ljudi na zemlji ni poznalo atoma in nuklearne energije drugače kot strašno uničevalno silo, ki je groznejša in bolj uničujoča, kakor si je to človek kdaj lahko mislil. Spomin na mesec avgust 1945, leto ko je ameriško letalo B-29 z imenom „Enola Gay“ pod vodstvom pilota polkovnika Tibbetsa odvrгло prvo atomsko bombo na Hirošimo. Ta atomska

bomba, polnjena s težko kovino urana 235 je v milijonki sekunde zažarela v novo sonce, v slepečo belo luč, stokrat svetlejšo kot sonce na nebu. In ta ognjena žoga je izžarevala milijone stopinj proti mestu Hirošimi. V tej sekundi je zgorelo 86.100 ljudi, v tej sekundi je dobilo 72.000 ljudi hude poškodbe, v tej sekundi je razpadlo v prah 6820 hiš. V tej sekundi je človek napravil prvi poskus, da bi s pomočjo znanosti uničil samega sebe.

Na našo srečo pa je le zmagal razum in tako so se že leta 1955 zbrali atomski fiziki in kemiki vsega sveta v Ženevi na mednarodni konferenci pod geslom „ATOMI ZA MIR“. Tam se je pokazala nadvse vedra podoba bližajoče se atomske dobe.

Ženevske konference so se udeležili predstavniki mnogih držav med temi tudi naše države. V ženevi se je atom prvič pokazal v svetli luči; povedali so svetu, da je prihodnost atomske dobe lahko nekaj drugega kot čedalje groznejše orožje, kot vedno večja nevarnost radioaktivnega okuženja.

Znanstveniki so izrazili tri želje — uporabe atoma:

PRVA ŽELJA — ENERGIJA

Zaloge premoga in nafte na našem planetu postajajo čedalje manjše; nasprotno pa naša potreba po energiji stalno raste. Atom pa nam nudi skorajda neizčrpen vir energije.

DRUGA ŽELJA — HRANA in ZDRAVJE

Človeštvo je dolgo trpelo lakoto in bolezen. Atomska energija nam ponuja vir koristnih žarkov. Ti žarki so čudovita raziskovalna sredstva, ki nam lahko pomagajo pridelati več hrane in zboljšati zdravje človeka.

TRETJA ŽELJA — MIR

Tretja in zadnja želja, ki terja od človeštva modrost, da se atomska energija uporablja samo za uresničevanje prve in druge želje, če ne — potem sledi uničenje vsega.

To moje razmišljanje so prekinili tovariši, ko so me opozorili, da moramo na ogled same jedrske elektrarne.

Ko smo prišli pred zgradbo nuklearne elektrarne nam je tovariš, ki nas je vodil še enkrat opisal čemu služijo posamezne zgradbe, pričel pa je pri največji, ki se imenuje reaktorska zgradba.

Zgradbe so projektirane in zgrajene tako, da brez poškodb zdržijo potres devete stopnje po MCS potresni lestvici. Zadrževalni hram, v katerem je reaktor s hladilnima krogoma ter varnostnimi sistemi so zaščiteni tako, da zadrže padec letala.

REAKTORSKA ZGRADBA stoji tako kot vse pomožne na masivni železobetonski plošči. To ploščo tvori čvrst in potresno varen temelj. Zgradba je visoka 71 m in ima premer 38 m. V njej so vgrajeni najvažnejši in nevarnejši sklopi nuklearne elektrarne: reaktor, črpalke, tlačnik in uparjalnik.

Gorivo iz uranovega oksida ima obliko tablete in je obogateno z uranom 235. Ena takšna tableta, velikosti pepermint bonbona, je ekvivalentna energiji 2,5 ton velenjskega lignita oz. zadostuje potrebam energije 4-članske družine za pol leta.

V reaktorju se vrši proces razcepa atomov urana 235 kot pri atomski bombi, toda zelo, zelo počasi in kontrolirano, to kar se zgodi pri atomski bombi v milijonki

sekunde, se tu kontrolirano odvija mesece in mesece. Pri tem procesu se sproščajo nevtroni, ki švigajo na vse strani; vsako sekundo se razcepijo na bilijone atomov. Atomske drobci se zaletavajo z veliko silo na vse strani, udarjajo ob druge atome in jih spravlja v hitro gibanje. Gibanje atomov pa je toplota: skozi reaktor teče pod pritiskom voda in prevzema nastalo toplotno energijo. Segreta voda teče nato skozi grelec in tam proizvaja vodne pare. Para je napeljana na lopute turbine in turbina goni generator, ki oddaja električno energijo, napetoosti 21 KV in 630 MW.

Reaktorska zgradba in reaktor sta zgrajena tako, da se škodljivi vplivi razcepa atomov in sevanje pojavljajočih žarkov ne morejo širiti v okolico in ni nobene nevarnosti sevanja v okolici elektrarne.

Nadalje smo si ogledali še nekatere ostale zgradbe, turbinsko vtočno in iztočno ter hladilno zgradbo. Razumljivo je, da si vsega nismo mogli ogledati, ker naprave že delujejo in je vstop prepovedan.

Ogledali smo si tudi jez na Šavi, pred katerim črpajo vodo Save za hlajenje kondenzata in za katerim izpuščajo toplo vodo nazaj v Savo.

Ob izhodu smo videli tudi veliko električno stikališče visoke napetosti 380 KV, ki ima štiri polja, po katerih oddaja električno energijo v smeri Ljubljana, Maribor in po dveh poljih v Zagreb.

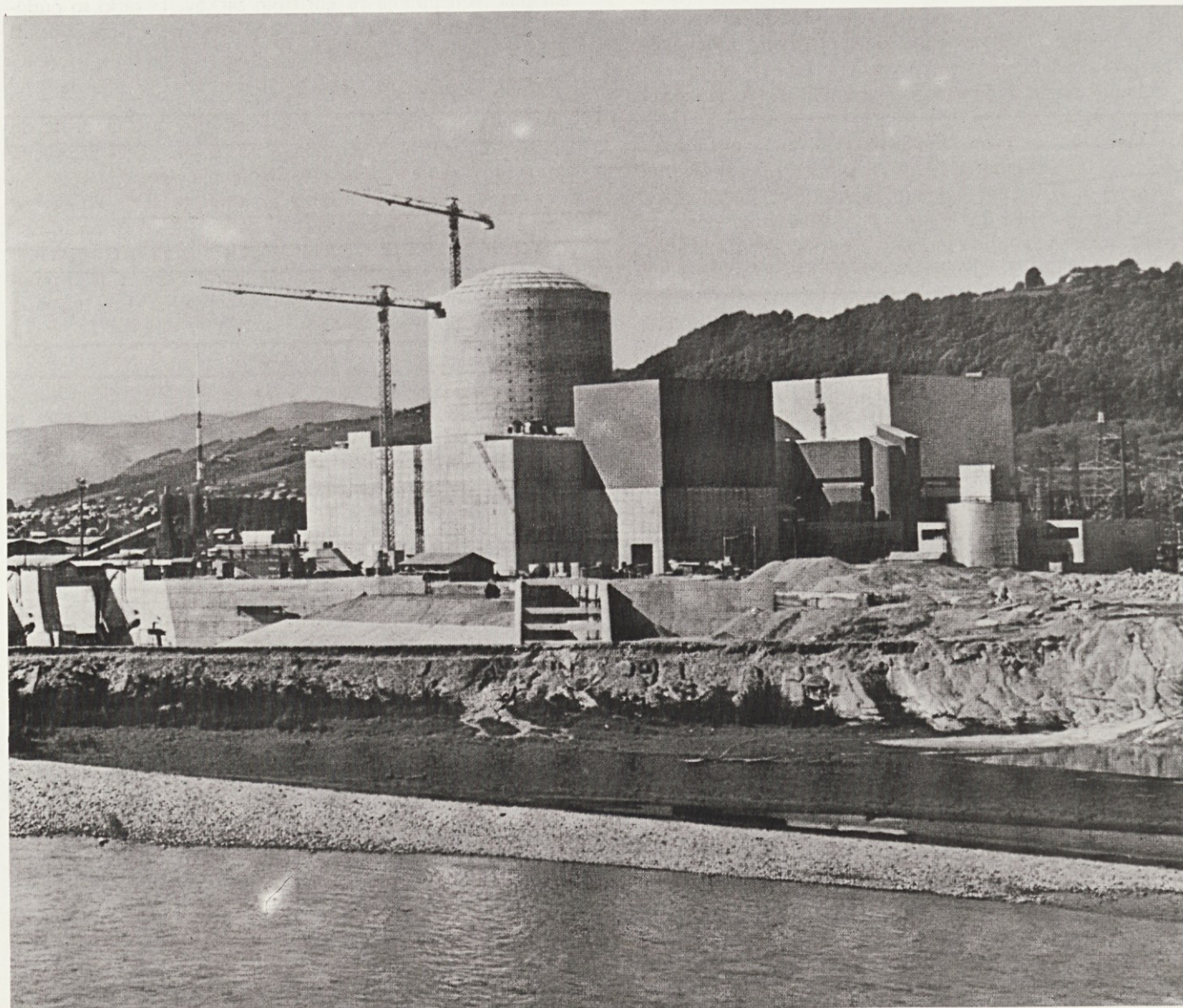
Jedrska elektrarna je čist elektroenergetski proizvodni objekt, ki ne onesnažuje okolja. Med obratovanjem elektrarne se v okolici poveča sevanje za manj kot odstotek glede na naravno radioaktivno sevanje.

Za primerjavo navajamo, da človek na leto sprejme:
50 miliremov radioaktivnosti iz zemeljske narave,
50 miliremov radioaktivnosti iz vesolja,
50 miliremov radioaktivnosti iz mestnega okolja,
10 miliremov radioaktivnosti TV,

1 milirem radioaktivnosti iz jedrske elektrarne.
**ČLOVEK BI MORAL STALNO ŽIVETI OB OGRAJI
TE ELEKTRARNE 20 LET, DA BI BIL IZPOSTAV-
LJEN TAKŠNEMU RADIOAKTIVNEMU SEVANJU,
KOT GA PREJME PRI ENEM RENTGENU PLJUČ.**

Ko smo odhajali iz NE Krško in se vozili domov, se še dolgo nismo mogli znebiti vtisa, ki so ga na nas naredile gigantske naprave NE Krško.

Zadovoljni smo, da smo videli prvo jugoslovansko NE, posebno še zato, ker bo že v letu 1982 zelo izboljšala energetska bilanco Slovenije tako, da bomo imeli drugo leto na razpolago več električne energije, kot je bomo potrebovali.

Ponosni smo na njo

Praznične drobtinice

KAKO (NI)SMO PRAZNOVALI SVILANITOVCI

Minute, ure, dnevi, meseci in celo leta minevajo z neverjetno naglico. A vsako leto čas le nekoliko postoji ob pričakovanju tovarniškega praznika. Pusti nas na cedilu le zadnje uro pred odhodom, ko je potrebno še marsikaj postoriti za lep, prazničen izgled. Ostane nam le še trenutek časa za pogled v ogledalo, kjer zadovoljni ali obratno ugotovimo, da smo zaradi lepotnih pripomočkov komaj še podobne vsakdanjemu izgledu. Skrbno sedenje v avtomobilu, da si ne zmečkamo še skrbneje zlikanega krila, nas pripelje do domžalske hale, kjer se radovedno oziramo za svojimi sodelavkami in sodelavci in kritično ocenjujemo, da nas stabilizacija le ni oskubila za nova oblačila, ki dajejo prazniku svečanejši izgled. Praznični šopek na odru poimenujemo „stabilizacijski“. Rdeči nageljni kljubujejo bogatim šopkom iz preteklih let, a so zelo lepi in domači. V križanju ponosnih in zavistnih pogledov se pričinja seja delavskih svetov. Brane v kratkem, a nadvse jedrnatem govoru pove, kaj vse smo v tovarni postorili in modro molči, kaj nismo. Še vedno „naš“ župan pozdravi svoje nekdanje sodelavce, a besede se mu kaj hitro izgubijo . . . Kot da mu je žal, ker ni med nami.

Druga za drugo stopicajo sodelavke na svečano podelitev jubilejnih in oktobrskih nagrad, silno previdno, saj novi čevaljci niso niti udobni, niti zanesljivi. Trdnejši in počasnejši je korak nagrajencev, ki vzbujajo občudovanje v očeh sodelavk, ki so kot vedno tudi tu v premoči. Zaradi skromne prisotnosti, nas Silvo vzpodbuja k močnejšemu aplavzu, ki se zgublja v skoraj prazni dvorani.

Mekinjski šolarji nas kot vedno navdušijo s programom; ob žalostinki nam orose oko in poskoči srce ob veseli pesmici.

Uro za svečanim delom praznovanja je utrip v dvorani povsem drugačen. Po odlični večerji korajžno nazdravimo sodelavcem, čestitamo slavljenecem in na njihov račun popestrimo pivsko zalogo. Zavrtimo se ob zvokih polke in predahnemo ob valčku; vseč nam je v baru, ki so ga mladi dobro založili s pijačo in seveda z najnovejšimi glasbenimi „hiti“. Mesto za slavljenje najdemo tudi za šankom v avli.

Podelimo nagrade najboljšim športnikom, nagradimo pa tudi „najboljši“ plesni par s praktično nagrado in bučnim aplavzom. FRANCKA se bo še dolgo časa spominjala svojega zmagovalnega plesa, ki jo je za hip popeljal v blišč pozornosti in zavisti vseh, ki jim je korak gladkeje drsel.

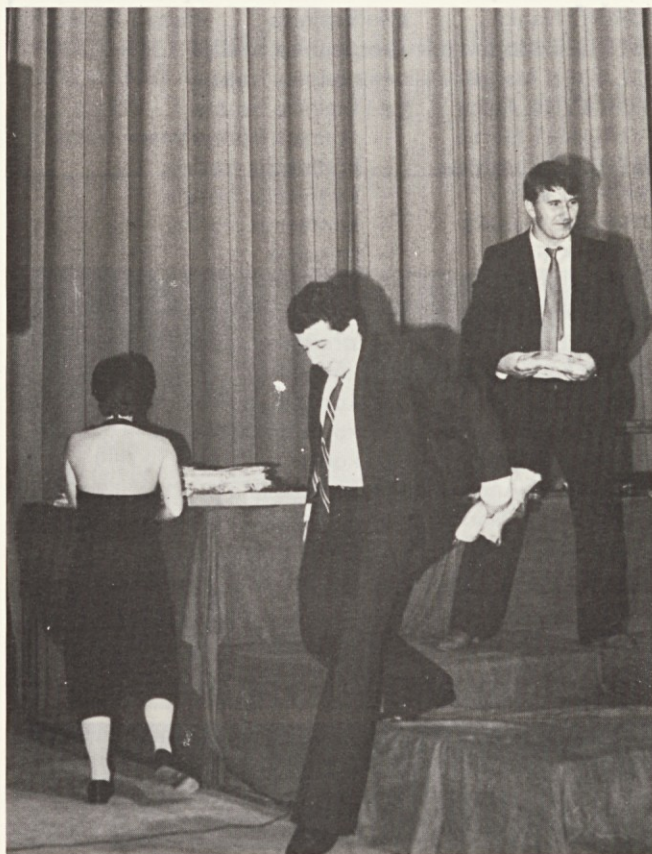
Večer se je prevesil v noč, razgrete pete pa smo vrteli neumorno vse do svita. Z jutrom so odšli tudi najvtraznejši, skupaj z mladimi, ki so hiteli z odstranjevanjem posledic nočnega rajanja.

Tudi za Natašo je plesa konec. Črna obleka in zlat pas sta ji lepo pristajala, bleščice, ki so se ujemale z barvo pasu in so se ji igrivo ves večer lesketale z zardelih lic, ni več, izgubile so se v prahu, potu, obleki . . .

Še epilog k praznovanju: zaradi skromne udeležbe sodelavcev na prazniku je bilo letos jedi več kot dovolj, dobili smo jo celo kot repete; vinska kapljica je bila odlična, zato je lahko žal vsem, ki se nam niso pridružili. A vabil, ki so romala v tovarniške koše za odpadke, ni mogoče več spraviti

v promet. Kdo bi našteval vzroke, zaradi katerih je doberšen del naših sodelavcev ostal doma.

Praznik je mimo; lepi spomini so ostali le tistim, ki so si to želeli. Čeprav z grenkim priokusom, je konec koncev tako, tudi – prav.

Podajevanje nagrad najboljšim športnikom

OKTOBRSEKE NAGRADE V LETU 1981 SO DOBILI:

MATIČIČ Melita	— za uspehe na strokovnem področju
WIEGELE Bogomil	— za delo pri razvoju samoupravnih odnosov
ERZAR Cecilija	— za prizadevanje pri izvajanju delovnih nalog

Z svečane seje

ZA USPEŠNO IN PRIZADEVNO DELO:

BALANTIČ Marija	— šivalnica
GRILJ Olga	— šivalnica
RIFEL Rozalija	— šivalnica
URŠIČ Ivanka	— šivalnica
BERLEC Alojz	— tkalnica frotirja
GLADEK Marjan	— tkalnica frotirja
PORAVNE Anica	— tkalnica frotirja
VIRIJANT Marija	— tkalnica frotirja
BERLEC Ljubislava	— konfekcija frotirja
BOREC Jožica	— konfekcija frotirja
REPNIK Francka	— konfekcija frotirja
SUŠNIK Franc	— barvarna
JEREB Jernej	— vzdrževanje in energetika
KONCILIJA Branko	— vzdrževanje in energetika
GRILJ Eva	— strokovne službe TOZD Frotir
URANKAR Frančiška	— kontrola
BEČ Lada	— konfekcija svile
RUS Marija	— konfekcija svile
ŽAVBI Pepca	— konfekcija svile
KLEMENC Anton	— komercialna služba
GOMIRŠEK Marinka	— gospodarsko fin. služba
AMBROŽ Marija	— nabavna služba
SKAMEN Ivana	— splošno kadrovska služba

Priznanja in nagrade . . .

Bili pa so tudi zvesti šolarji iz Mekinj

JUBILEJ SO PRAZNOVALI:

10 LET:

BURJA Štefka	— konfekcija frotirja
CAFUTA Antonija	— tkalnica frotirja
CAJHEN Marjeta	— tkalnica frotirja
ČEVKA Ladislava	— konfekcija frotirja
DOBOVŠEK Marija	— strokovne službe TOZD Frotir
KOKALJ Tatjana	— konfekcija svile
KONCILIJA Branko	— vzdrževanje in energetika
KOROŠEC Marija	— tkalnica frotirja
KRAPEŽ Natalija	— tkalnica svile
KUHAR Breda	— konfekcija frotirja
KUHAR Ljudmila	— konfekcija svile
KUSELJ Ana	— gospodarsko fin. služba
LENARČIČ Marija	— kontrola
MALI Jožica	— tkalnica frotirja
MALI Milan	— tkalnica frotirja
MATIČ Ida	— tkalnica frotirja
MEZGA Irena	— komercialna služba
NOGRAŠEK Martina	— komercialna služba
PAVLIČ Antonija	— konfekcija frotirja
PODGORŠEK Slavica	— tkalnica frotirja
REMS Jelka	— šivalnica
SITAR Olga	— konfekcija frotirja
SLAPŠAK Zofija	— tkalnica frotirja
STERNAD Ljudmila	— tkalnica svile
SVETEC Sonja	— konfekcija frotirja
ŠALEJ Ana	— tkalnica frotirja
ŠKRABAR Marija	— tkalnica frotirja
ŠTUPAR Štefanija	— konfekcija frotirja
ŠULIN Zdravka	— strokovne službe TOZD Frotir
ŠUŠTAR Jožica	— splošno kadrovska služba
ŠVIGELJ Marija	— konfekcija frotirja
URŠIČ Antonija	— šivalnica
VRANKAR Marija	— tkalnica frotirja
ZDOVC Frančiška	— komercialna služba
ZORMAN Franc	— vzdrževanje in energetika
ŽLEBIR Franc	— strokovne službe TOZD Frotir

20 LET:

ALPNER Ana	— tkalnica frotirja
BELE Štefanija	— šivalnica
BENDA Franc	— tkalnica frotirja
GLAZER Jožefa	— konfekcija frotirja
GOLOB Jožefa	— tkalnica frotirja
HRIBOVŠEK Anton	— tkalnica frotirja
HRIBOVŠEK Milica	— šivalnica
JUHANT Anica	— konfekcija frotirja
KIDRIČ Ferdinand	— tkalnica frotirja
KOBETIČ Marija	— komercialna služba
KOŽELJ Pavla	— šivalnica
NOVAK Jakob	— tkalnica frotirja
PLEVEL Majda	— šivalnica
PRELEC Vera	— tkalnica frotirja
ROBIDA Karl	— barvarna
SLAPAR Nikolaj	— šivalnica
TONIN Angela	— šivalnica
URANKAR Marija	— tkalnica frotirja
VRANKAR Jože	— nabavna služba

30 LET:

AVBELJ Kristina	— kontrola
COF Marija	— strokovne službe TOZD Frotir
KOŽELJ Marija	— šivalnica
KUHAR Dragica	— šivalnica
PODGORŠEK Milena	— gospodarsko fin. služba
ROZMANIČ Angela	— konfekcija svile

Čestitke vsem!

Mladinci so odlično organizirali „Bar“

Posnetek za spomin

Upokojenci za skupno mizo

Nič nas ne sme presenetiti — KAMNIK '81

V soboto, 3. oktobra me je v ranih jutranjih urah zbudilo brnenje telefona, pogledam na uro, točno 3.45, dvignem slušalko in na nasprotni strani telefonske žice slišim z resnim glasom povelje: „Vse splošna mobilizacija, ukrepajte po navodilih!“ Takoj mi je bilo jasno, kaj storiti. Ni preteklo 10 minut, ko pridem v tovarno, kjer so me pri vrtarju že čakali 3 opazovalci vaje, katere nam je dodelil Republiški sekretariat za narodno obrambo. Po kratkem pozdravu „Dobro jutro!“ smo začeli z akcijo. Najprej smo mobilizirali kurirje. Medtem ko so se zbirali najbližji, sem že dvignil vso vojno dokumentacijo in začel z delom. S kurirji in po telefonu smo pozvali vse člane vojnih komitejev in člani štaba civilne in narodne zaščite ter odgovorne osebe za vojno proizvodnjo, da se takoj javijo v podjetju. Organizirali smo narodno zaščito, ki je zavarovala delovno organizacijo, ker je agresor že izvršil napad na SFRJ.

Ko je bila zbrana večina članov komiteja za SLO in DS, smo sklicali prvo sejo, na kateri smo se seznanili s situacijo ob napadu agresorja na SFRJ. Izvedeli smo, da bodo poleg sovražnikovih oboroženih sil delovale na našem območju tudi njegove specialne enote, izvidniki, diverzanti, obveščevalci ter da bodo izvajali akcije propagandno psihološkega pritiska, z namenom spodkopavati samoupravno socialistično ureditev, vnesti zmedo med ljudi in onesposobiti pomembne objekte.

Mobilizirali smo vse enote civilne in narodne zaščite.

Odgovornim osebam za vojno proizvodnjo smo izdali dokumentacijo za takojšnjo preusmeritev na vojno proizvodnjo.

Predstavniki družbenopolitičnih organizacij so dobili zadolžitev, da skličejo sestanke ZK, OOS, ZSMS in proučijo nastalo situacijo ter ukrepajo po navodilih.

Ob 7. uri istega dne se je že začela vojna proizvodnja, prispeli so delavci, ki so razporejeni po planu za vojno proizvodnjo, kljub prekinitvi prometnih zvez se je večina članov pravočasno javila na delo. Delovni čas je trajal do 15. ure, enako je veljalo to tudi za nedeljo 4. 10. 1981.

V teku vaje je kolektiv Svilanita vestno izpolnil svojo glavno nalogo, saj je z vojno proizvodnjo v obeh temeljnih organizacijah presegel predvidene planske količine.

Uspesobljeno enot civilne zaščite v naši delovni organizaciji se je pokazala ob priliki zračnega napada na Svilanit v soboto popoldan. Poškodovane so bile zgradbe pripravljalnice, energetski obrat, prostori strokovnih služb frotirja in mehanične delavnice Živilske industrije. Po končanem napadu so se zbrale enote civilne zaščite v rekordnem času, kvaliteta njihovega dela je bila ocenjena z oceno „zelo dobro“. Gasilska enota je bila v stalni pripravljenosti in držala radijsko zvezo z Občinsko gasilsko enoto. Poleg ekip Svilanita pa so ob zračnem napadu sodelovale tudi enote CZ Krajevne skupnosti Kamnik.

Ob alarmnih znakih za zračne napade se je kolektiv moral večkrat umakniti v zamišljeno zaklonišče. Pri tem se je večina članov obnašala disciplinirano.

V času vaje so se sestali tudi delavski sveti obeh TOZD in delovne skupnosti skupnih služb ter delegacija za Občinsko skupščino, katere so se udeležili tudi naši delegati. V obeh dneh vaje se je pokazala velika aktivnost družbeno političnih organizacij, katere so pripravljale politično oceno v dani situaciji in vplivale na moralno politično zavest delavcev.

Vojni odbori so imenovali Komisije za idejnopolitična in organizacijska vprašanja, socialno varstvo in solidarnost, informativno propagandno dejavnost, gospodarstvo in prekrbo ter komisijo za kadrovska vprašanja.

V krvodajalski akciji je dalo kri prvi dan 10 krvodajalcev, drugi dan pa še 8 prostovoljcev.

Informativno propagandna komisija je izdala 10 izrednih števil Informatorja, s katerim je bil kolektiv tekoče obveščen o dogodkih tekom vaje in napotkih za potrebno ukrepanje.

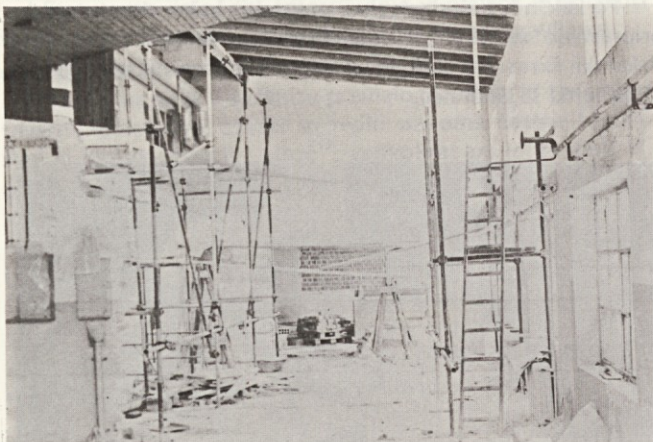
Na splošno je bila vaja ocenjena kot zelo dobra, vse nepravilnosti, ki so se pokazale pri vaji bomo popravili in tako izboljšali našo organizacijo obrambnih priprav in vojne proizvodnje tako, da bi bilo čim manj težav, v kolikor bi nas taka situacija resnično prizadela.

BEGANOVIČ Salem

Svilanit zopet s tiskarno

Dvajset let mineva, kar je Svilanit opustil svojo tiskarno. Takrat na trgu ni bilo velikega povpraševanja po tiskanih brisačah in je zadostovala proizvodnja enega privatnega kooperanta, ki je pokrivala vse potrebe po tiskanih artiklih v našem asortimanu. Takšno mnenje je prevladovalo vse do nekaj let nazaj, ko nas je naša razvojna pot privedla spet do spoznanja, da se pojavlja zanimanje po večjih količinah tiskanih artiklov. Znano je namreč, da je strategija razvoja našega asortimana v proizvodnji najbolj zahtevnih frotir izdelkov, ki jih ne proizvajajo drugi jugoslovanski proizvajalci frotirja. Zanje pa vemo, da jih je vsako let več na tržišču. Mladi jugoslovanski proizvajalci, kot začetniki so sposobni proizvajati le manj zahtevni in klasični frotir, bolj zahtevni pa ostane Svilanitu. To je tudi prav in to od nas zahteva sam potrošnik.

V boljši program Svilanita sodijo tudi tiskani artikli. Povpraševanje po teh narašča iz leta v leto, pa tudi cena teh izdelkov je takšna, da sodijo med najbolj donosne izdelke Svilanita. Posledica tega je, da smo v zadnjih nekaj letih povečevali količino tiskanih artiklov in tudi število kooperantov. Morali smo jih poiskati celo izven Kamnika, saj sta poleg tov. Rostana prisotna še kooperanta iz Italije in Mariborski tekstilni inštitut. Organizacijska in operativna dela s kooperanti, prevozni stroški in cena tiskanja presegajo že dalj časa meje rentabilnosti takšnega načina dela. Zaradi tega smo se v Svilanitu odločili, da že v začetku leta 1981 pričnemo z gradnjo lastne tiskarne.

V novi tiskarni še boljša kvaliteta tiska

Nova tiskarna je predvidena v starih prostorih laboratorijev in prejšnje oplemenitilnice. Ureditev teh je v zaključnih delih in poteka po predvidenem planu. Poleg ureditve prostora si bomo v novi tiskarni uredili kontinuirano in sodobno fiksiranje potiskanih artiklov. Po predlogu in idejni rešitvi razvojne službe, dela enota za energetiko in vzdrževanje na izdelavi kondenzacijskega stroja, s katerim ne bomo prihranili le večja sredstva ampak tudi dragocene devize, saj so takšne naprave še vedno le iz uvoza.

V novi ročni tiskarni bo zaposlenih 6 tiskarjev, en pomočnik tiskarja in vodja tiskarne. Planske količine tiskanih artiklov so sledeče:

Artikel	Letna proizvodnja
KATI	225.000
LOLA	25.000
LASTA	218.000
MINA	107.500
SKUPAJ	585.500

Če izračunamo ceno tiska doma v naši tiskarni in zunanjo ceno pri kooperantih vidimo, da je cenejše imeti tiskarno, saj je poleg cene tiska še cela vrsta drugih stroškov s kooperanti, kot so prevoz, potovanja itd.

Z novo tiskarno v Svilanitu si nameravamo poleg omejenih motivov še izboljšati kvaliteto tiska. Naši tiskani artikli so pod kvalitetnim nivojem drugih svetovnih proizvajalcev. Svilanit ne sme dovoliti tega, da bi pri boljšem asortimanu prodajali „mačka v žaklju“. Zato imamo vse pogoje in zadosti veliko motivacijo, da rešimo problem „kooperantskega tiska“. Poleg kontrolne službe, ki bo stalno bedela nad določenim kvalitetnim nivojem tiska, bo tiskarni v veliko pomoč razvojna služba, v kateri bo tehnološka priprava dela tudi za tiskarno. Na teh delih bo delal kemijski laborant pod vodstvom vodje kemijsko tehnološkega oddelka. Njihova naloga je že sedaj, pred začetkom tiskanja, da dvignejo kvaliteto novo tiska in da ga bodo obdržali še naprej.

Če bi želeli narediti kratek povzetek tega prispevka lahko zapišemo, da v Svilanitu pričakujemo od nove tiskarne predvsem boljšo kvaliteto tiska, povečanje količine tiskanih artiklov, cenejši tisk ali z eno besedo — boljši dohodek in boljši jutri.

Kako nastaja Kamniški tekstilec?

Roka za roko sega na polico, radovedni pogled hoče prodreti ovitek, ki zakriva vsebino drobnega snopiča papirja. Nato prsti, drobni in vitki, pa tudi debelejši in okoreli obračajo list za listom, pogled drsi z naslova na fotografije, misli se ustavljajo v sedanosti in v spominu brskajo za že skoraj pozabljenimi dogodki.

Takšni in podobni občutki in razmišljanja se delavcem Svilanita ponovijo nekajkrat na leto, ponavljajo pa se vrsto let ob izidu vsake nove številke tovarniškega glasila Kamniški tekstilec.

Tudi ta številka tovarniškega glasila bo v mnogočem podobna svojim predhodnicam in številkam, ki bodo še izšle za njo, v nečem pa se bo od njih le razlikovala — v njej naj bi bila zapisana tudi beseda o njej sami, o njeni poti, ko se je začelo njeno rojstvo, pa do takrat, ko bo spremila člane kolektiva na njihove domove, ko bo dosežen njen namen, živjeti se v kolektiv.

UREDNIŠKI ODBOR

Sestajamo se praviloma vsaka dva meseca, šest krat na leto, sestanek brez posebnega dnevnega reda, toda z jasno vsebino razgovora: nova številka Kamniškega tekstila.

Tudi tokrat ni šlo drugače. Začenja se z oceno zadnje številke, številom in kvaliteto prispevkov, pripombami in predlogi. Številka je sicer v kolektivu, toda njeno dobro in slabo lahko koristi njeni naslednici, to pa je tudi namen kritike in pohval ter mišljenj članov uredniškega odbora. S posebno pozornostjo pa se prediskutirajo pripombe, ki so do članov uredniškega odbora prišle od članov kolektiva.

Kika tudi torkat tarna, da so prispevki prispeli prepozno, da skoraj ni bilo časa za korekturo, slike so dobile podnapise v zadnjem trenutku.

Razgovor o vsebini številke, ki je izšla tik pred tovarniškim praznikom se prevesi v vsebino številke, ki bo izšla konec oktobra oz. v začetku novembra.

Osrednja tema bodo vsekakor spomini na tovarniško praznovanje. „Krajši članek in nekaj slikovnega materiala, pa bo za dve ali tri strani“ modruje Kika. Izmed članov uredniškega odbora se zasliši pripomba: „Dobra zamisel in avtor članka je tudi postal že znan!“ Pogledi se uprejo v Kiko, ki ob pisanju zapisnika pričakuje, da bo slišala ime, ob pogledih pa spozna, da je postala žrtev lastnega predloga. Sledijo si predlogi in razmišljanja:

— pestijo nas težave s pomanjkanjem preje, zakaj ne bi naša razmišljanja povezali z razmišljanji in življenjem v Litijski predilnici ob njeni 95-letnici,

— gradimo tiskarno, vrača se v Svilanit — kaj nam bo nova tiskarna prinesla,

— ob tovarniškem prazniku smo imeli razstavo slik Petra Pečevnika — lepa razstava in pohvalno mišljenje članov kolektiva,

— uredniški odbor naj bi si ogledal Nuklearko v Krškem in Papirnico,

— kako nastaja naš časopis . . .

Še nekaj misli, predlogov, besede postajajo redkeje. Le Kika ne odneha, tarna, da bo člankov premalo in številka „presuha“. Gladko ji gre z jezika, da bi z okroglo mizo dobili dovolj materiala, pa jo tišina o naslovu teme in Borlsovo mišljenje, da so v časopisu skoraj same okrogle mize, le odvrne od zamisli. Kot bi bila užaljena in se hotela maščevati, našteva članke, za katere še niso določeni avtorji, vsujejo se imena, nobeno prepričevanje ne pomaga, dokler ne zaključi: „Danes smo 30.9., rok za oddajo člankov je 10. oktober.“

ROK

Posamezniki so dobili pismene zadolžitve z naslovom in rokom. Ob tem pa stoji še pojasnilo, da je informiranje dolžnost vsakega člana kolektiva in sestavni del samoupravljanja. Članek pa naj bo napisan s pisalnim strojem z dvojnimi razmakom.

10. oktobra se začne Kikina akcija. Zvonijo telefoni, opomini pri malici in na dvorišču. Besede so neizprosne: „Dobil si zadolžitev, napiši, pri meni so slike, določi podnapise!“ Kapljajo prispevki, počasi, na silo, s težavami. Alenka pregleduje članke, popravlja slovnične napake in stilne spodsljaje.

Dnevi tečejo, Kika obupuje, prosi, zmerja. Minil je datum, ko je bila dogovorjena s tiskarno, sledile bodo prošnje, naj pohitijo, ker številka mora iziti.

Končno odneha nekje na sredini med spiskom naslovov in oddanimi članki. Moralo bi biti dovolj 40 tipakanih strani materiala in še nekaj slik.

O vaji NNNP ni slik, razgovor o Svilanitovem dizajnu s tov. Demšar bo odpadel, ker je tov. Demšar prezaposlena in je ni moč dobiti, Miha je z rokom za prejšnjo številko prinesel članek o numizmatiki — zbiralcu denarja, z razgovorom v Litiji ni bilo nič . . .

TISKARNA

Telefonski razgovor za datum in uro obiska v tiskarni. Vrstni red člankov, pripadajoče slike, oblika črk in tiska.

Stavec stavi na magnetni trak tekst, črka za črko, beseda za besedo, vrsta za vrsto in stolpec za stolpcem, Delo mu gre čudovito od rok, zanesljivo prečita celoten časopis že pred njegovim nastankom. Le tu in tam se mu v naglici izmuzne kakšna napaka.

Brez njiju ne gre — Albert

Po kakšnih treh dneh sledi prvi odtis in korektura napak, pripravljajo se filmi za slike. Popravijo se odkrite napake, tiskarski škrat pa čara in skrbi, da kakšna napaka ostane kljub temu še za bralce.

in Niko

Kika že tretjič v Ljubljani v tiskarni na „prelomu“. Še zadnje korekture napak in razvrstiev člankov in slik, končno omaga in odneha v pričakovanju, da bo v nekaj dneh časopis le izšel.

Pola za polo leti iz tiskarskega stroja, zlaganje, ovitek, spenjanje, obrezovanje . . . Časopis je dobil končno podobo, sledi prevoz v tovarno.

KAMNIŠKI TEKSTILEC

Nova, 9–10 številka Kamniškega tekstilca je med člani kolektiva. Sodeč po prazni polici pri vratarju je tovarniški časopis del življenja v kolektivu. Žal so v njem le redki članki, ki so nastali izven članov uredniškega odbora, večina teh pa je bila napisana pod „mečem zadolžitve“.

Še meni enega

Statutarno določilo: Informiranje je pravica in dolžnost vsakega posameznika in sestavni del samoupravljanja... občutijo kot breme le nekateri.

Vsekakor pa je v časopisu premalo čutiti utrip življenja v tovarni, polemični članki so redki oziroma častne izjeme. Res ni vsakdo dovolj „pisoč“, velikokrat pa je že ideja ali problem dovolj, da iz ideje nastane članek, ki lahko obkroži kolektiv, dobi svoje privrženice in nasprotnike, doda svoj delež k boljšemu delu in počutju v tovarni ter ohrani del tovarniškega življenja za kasnejše rodove.

Kamniški tekstilec naj ne bo več samo glasilo, ki ga izdaja in ureja uredniški odbor, svoj namen bo dosegel le takrat, ko bo nastal iz življenja v celotnem kolektivu in doprinesel svoj delež k boljšemu življenju v njem.

JERMAN Alojz

V objemu doline Trente

Tudi v letošnjem letu smo se v delovni organizaciji odločili, da namenimo en dan za izlet z našimi upokojenimi člani kolektiva, da se odpeljemo z njimi in v prijetnem vzdušju pokramljamo o delu v tovarni in se spomnimo dni, ko so bili tudi sami aktivni delavci in soustvarjalci tistega, kar danes razumemo pod pojmom „Svilanit“. Odločitev o smeri potovanja v lepem jesenskem dnevu je imela svojo osnovo v pogovoru z lanskoletnimi udeleženci izleta, še posebno pa v želji našega nekdanjega „potnika“ tovariša Stankoviča, ki se vsako leto pripelje na srečanje iz Leskovca. Namenili smo se obiskati prirodne lepote Julijskih Alp.

Število udeležencev izleta se vsako leto večja, zato smo letos potovali že z dvema avtobusoma. Pot nas vodi izpred Svilanita v smeri proti Kranju in gorenjskem posamezno turističnem kraju Kranjski gori. O zanimivostih smučarskih krajev, ki jih srečujemo ob poti, nam pripoveduje po skrbno zbranih podatkih tovarišica Danica. S tem popestri potovanje.

V Gozdu Martuljku se ustavimo pred restavracijo Špik. Ker smo zgodnji, med čakanjem na zajtrk stopimo preko ceste in si ogledamo okolico. Vreme je res čudovito, kot naročeno, da bi lahko rekli. Sonce se odbija od prepadnih Špika, Frdamanih polic, Rigljice, Oltarjev in Siroke peči. Veličasten je pogled na vršace Martuljkove skupine.

Po okrepčilu nadaljujemo pot. Iz Kranjske gore se pričnemo dvigati po serpentinah proti gorskemu prelazu Vršič. Ustavimo se pri ruski kapelici, ki je postavljena kot spomnik na od plazov, bolezni in lakote pomrlih ruskih ujetnikov, ki so pred prvo svetovno vojno utirali cesto do tedaj še težko prehodnega prelaza Vršič. S tihimi mislimi se poklonimo njihovemu spominu.

Potem se pot nadaljuje od serpentine do serpentine. Francelj pravi, da se vidi, da su tu doma pravi Gorenjci, ker tako dolge ceste niso skrajšali, pač pa so jo raje kar zvili — da se ne bi delala škoda in da je to res prava „šparalizacija“, ter da bi se lahko na tem primeru še kaj naučili...

Za nekaj časa je konec zavojev, saj smo prispeli na sam vrh prelaza. Peš se odpravimo k Poštarskemu domu. Delno je

prenovljen, kajti kakor pričajo avtentični posnetki na steni doma, ga je leta 1975 močno poškodoval piš pršnega plazu, ki je prihrumel s pobočja Male Mojstrovke.

Očem se od tu odpira izreden pogled proti vrhovom, ki obkrožajo dolino Trente in dolino Bavščice, ki jo na koncu doline straži veličastni Bovški Grintovec. Pogledi se ujamejo na vrhovih Prisojnika, Mojstrovk, Pelca, Srebrnjaka... Lepšega vremena in razgleda si res ne moremo želeli.

In spet je na vrsti vijugasta cesta, tokrat na nasprotni strani prelaza. Z vsakim zavojem izgubljam višino in vse bolj se bližamo vходу v dolino Trente, ki ga čuva kip dr. Juliusa Kugyja, obrnjen proti najlepšemu „fantu“ v Julijcih — Jalovcu. Kdo bi ne poznal znamenitega moža, trgovca, glasbenika, predvsem pa velikega poznavalca in oboževalca Julijskih Alp. Nedaleč od tu izvira bistra gorska reka Soča, ki ubira svojo hitro pot po dolini Trente — čudoviti gorski dolini s pestro zgodovino. Dolina je pomembna zaradi živinoreje, ki pa na žalost v zadnjih desetletjih močno upada. Tu v gorskem vodništvu so živeli srčni možje, ki so jim bile poznane vse prepadne pečine vrhov, ki obdajajo Trento. To so bili znani gorski vodniki Komaci in drugi.

V vasi Trenta nas pred vhom v skrbno urejen trentarski muzej pričaka prijazen oskrbnik muzeja. Ogledamo si tri dvorane muzeja. V prvi so razstavljeni predmeti in orodje, ki so ga Trentarji uporabljali pri sirarstvu. V drugi so predmeti, ki so jih uporabljali pri vsakodnevnih opravilih in življenju, tretja pa ima zbrano živalstvo, ki domuje v Trenti. Stena tretje dvorane ima v sliki in besedi prikazano pravljico o Zlatorogu ter v slikah prikazano borbo Tožbarja, ki se je z golimi rokami boril z medvedom. Medved mu je v tem neenakem boju odgriznil spodnjo čeljust.

Pred dvesto leti ulit zvon je pričča, da so se v tej dolini ukvarjali z izkopom in predelavo železne rude.

Poslovimo se od prijaznega oskrbnika in v smeri proti Bovcu nadaljujemo vožnjo. Pred Bovcem skrenemo proti Logu pod Mangartom in si ogledamo trdnjavo Kluže, ki je bila zgrajena še v času turških zavojevanj.

Alp hotel nam pripravi za lačne želodce dobro kosilo.

Z mislimi se ob pripovedi našega generalnega direktorja preselimo k dogodkom, ki spremljajo življenje delovne organizacije v tem času in dogodke, ki se jih prisotni spominjajo kot svojih živih dejanj v pretekli zgodovini delovne organizacije.

Dobro razpoloženje kljub utrujenosti ne popusti niti, ko se v večernih urah vrnemo skozi Železnike po Poljanski dolini v Kamnik.

Ob slovesu si spet izrečemo — NASVIDENJE PRIHODNJE LETO.

PREGL Miha

Petrov konjiček je numizmatika

Tovariša TAJČ Petra sem na pobudo uredniškega odbora povabil na razgovor o njegovem konjičku — o zbiranju starega denarja ali numizmatiki.

Nepoučeni se pogosto sprašuje, kaj je pravzaprav numizmatika in v čem je njen smisel. Za marsikoga je to popol-

Peter za delovnim pultom

noma tuja beseda, za večino pa je to le zbiranje kovancev in bankovcev, za nekatere pa žal vse prepogosto le predmet za prekupčevanje. Vendar je numizmatika nekaj čisto drugega.

Numizmatika je veda o denarju, o njegovem odnosu do gospodarstva, zgodovine, kulture in umetnosti. Danes je priznana kot ena glavnih pomožnih zgodovinskih ved, novcec je nemalokdaj edini ohranjeni zgodovinski vir. Na novcih najdemo podatke o vojaških pohodih, iz napisov na novcih so razvidna politična trenja v državi, govorijo nam o mitologiji, gospodarstvu, o arhitekturnih dosežkih tedanjega časa, v upodobitvah pa se odraža tudi duhovna naravnost neke dobe. Novcec je najpogosteje najvažnejši element za opredeljevanje plasti, v kateri so najdeni arheološki predmeti; z njimi je mogoče časovno opredeliti, od kdaj je bila stavba v uporabi, kdaj so jo opustili oziroma, kdaj je bila porušena. Podobno nam novcec v grobu priča, kdaj je bil pokojnik pokopan.

S tem, da star denar zbiramo, ga tudi zadržimo ter ohranjamo kot zgodovinsko vrednost za poznejše rodove in preprečimo odnašanje novcev iz države.

Sedaj pa prisluhnimo, kaj nam je povedal o svojem konjičku tov. Peter:

Peter, kdaj in kako si se začel ukvarjati z zbiranjem?

Prvi začetki segajo v leto 1945, ko so se pojavili po koncu vojne stari jugoslovanski in nemški kovanci brez vrednosti. Otroci smo se z njimi igrali (fucali). Tako sem jih precej priigrjal; ker so bili med njimi razni zanimivi primerki in so mi bili posebno všeč, sem jih začel shranjevati. Tako sem jih nabiral do leta 1960. Takrat pa sem prišel v stik s pravimi numizmatiki in sem potem tudi sam sistematsko začel zbirati denar.

Ali ti konjiček vzame mnogo časa in denarja?

Čez poletje se bolj malo posvečam svojemu ljubiteljstvu, a to nadoknadim pozimi. Dolgi meseci so kot nalašč za nabiranje, čiščenje in urejanje zbirke. Če hočem imeti zbirko urejeno, zahteva to kar dosti časa in dela. Razume se, da kakor vsak drug konjiček tudi ta nekaj stane, sicer pa kupujem po finančnih zmožnostih.

Kje in kako se dobijo stari kovanci?

Seveda teh ni lahko najti, zato je potrebno veliko povpraševanja in poizvedovanja pri ljudeh. Obstojajo tudi razna numizmatična srečanja v Ljubljani, Kranju itd. Tam je možno denar kupiti in v manjši meri zamenjati. Letošnje leto smo tudi v Kamniku ustanovili numizmatično društvo, ki šteje že okoli 35 članov.

Katerih novcev se najbolj razveseliš, če prideš do njih?

Kratko in jedrnato — čim bolj redkih in starejših primerkov.

Kateri je najstarejši kovanec iz zbirke?

Moji najstarejši primerki so novci rimskih cesarjev iz 2. in 3. stoletja, potem beneška lira MONCENIGA iz 14. stoletja, nato pa gredo po stoletjih do danes. Najpopolnejša je zbirka iz časov Avstroogrske, to so Franca Jožefa, nekaj Marije Terezije iz prejšnjega stoletja.

Ali tudi v Jugoslaviji izdelujejo kakšne numizmatično zanimive kovance?

Posebno pogosto se ne izdajajo, vendar se zadnje čase stanje popravlja. Tako se kujejo razni jubilejni kovanci, katerih oblika in kvaliteta kovanja se lahko primerja z najlepšimi tujimi kovi, kar se od leta 1960 ni dogajalo.

In kateri so to?

AVNOJ, Titov kovanec za 85-letnico, zelo lepi so kovanci MEDITERANSKE IGRE s Titovim likom, katerih pokrovitelj je bil, posebno všeč mi je memorialni Titov kovanec, ki ima res izreden kov. Izšla je še serija treh kovancev VUKOVAR s Titovim likom in treh kovancev SPENT Novi Sad.

Ali bi ti v tovarni lahko kako pomagali pri zbiranju, saj imajo ljudje doma še star denar?

Detajl iz dragocene zbirke

Seveda in bil bi zelo vesel vsakega kovanca, ki bi prišel v mojo zbirko.

Ali imaš kaj povedati našim bralcem?

Če kdo zbira ali ima veselje zbirati star denar, kovance ali papirnati denar naj se včlani v naše novo ustanovljeno društvo v Kamniku, kjer se bo seznanil z našim zbiranjem in ravnanjem z novci. Imel bo tudi možnost zamenjave, na voljo pa ima tudi kataloge.

Zanimivo je, da je bila v 12. stoletju kovnica denarja tudi v Kamniku. Kovali so večinoma za Madžarsko, kjer so tudi najdbe teh kovncev.

Zahvaljujem se ti za razgovor in ti v imenu kolektiva želim še mnogo sreče in uspehov pri zbiranju.

HRIBOVŠEK Marinka

Portreti, tihožitja, pokrajine

Letošnji praznik delovne organizacije smo praznovali bolj v „stabilizacijskih okvirih“. Kljub temu pa menim, da je bil zelo obogaten z likovno razstavo del našega znanca in slikarja-amaterja tov. PETRA PEČEVNIKA, katere otvoritev je bila dan pred praznikom v obratu družbene prehrane. Na otvoritvi razstave so se nam, s svojimi ubranimi glasovi in narodnimi pesmicami, predstavile mlade pevke iz Stranj, ki pojo v „Dekliškem oktetu“.

Za vse, ki na otvoritvi niso bili prisotni, naj napišem nekaj vrstic o razstavljalcu slik.

Njegovo nagnjenje do slikanja sega že v zgodnja otroška leta, ko je izkoristil vsak kos papirja za to, da je nanj nekaj narisal. Zadovoljil se je tudi s papirnimi vrečkami, če ni bilo boljšega na razpolago. Kot učenec v osnovni šoli je s svojimi risbami zbudil zanimanje učiteljice, ki mu je dovoljevala in ga še vzpodbujala, da je prenašal svoj mladostni domišljiski svet na papir, kjer so ostajali razni motivi hiš, gozdov, gora, pionirjev... Po končani osnovni šoli se je v naši delovni organizaciji izučil za tkalca in kasneje nadaljeval študij na Tehnični tekstilni šoli in nazadnje delal v vzorčnem oddelku. Za študij na Šoli za oblikovanje, kamor si je želel, pa v

Dekliški oktet iz Stranj je v knjigo vtisov zapisal: „Ob naših melodijah so obrazi naših junakov še bolj oživeli...“

delovni organizaciji takrat ni bilo denarja. Prepričani smo, da bi s svojim talentom z lahkoto končal tudi Akademijo. Kljub temu, da mu ta vrata takrat niso bila odprta, je dobil precej napotkov, za nadaljnje delo v likovni umetnosti od svojega prijatelja — akademskega slikarja Tomaža Perka. Tov. Peter pa je vseskozi svoja notranja čustva in doživetja rad izražal s čopičem in tako smo imeli že pred 17. leti, tudi v naši delovni organizaciji, razstavo njegovih del, ko se nam je predstavil zlasti z akvareli in grafikami. Že takrat je izredno navdušil obiskovalce, ki so ugotovili, da je v njem velik slikarski talent. Udeležil se je tudi slikarske kolonije v Zagorju in ob isti priliki z drugimi razstavil svoja dela. S svojimi deli je sodeloval tudi ob otvoritvi Doma združenja samostojnih obrtnikov v Kamniku.

Ob tokratni razstavi se nam je predstavil s svojimi deli v olju in to na platnu, lesu in usnju. Za razstavo je zbral zlasti portrete in tihožitja, manj pa krajinskih motivov.

Mimogrede sem povprašala nekaj obiskovalcev razstave, da bi mi povedali svoje vtise o razstavljenih delih in o kulturnem dogajanju v delovni organizaciji. Pa jim pri-sluhnimo.

DROBNIČ SILVA — vodja gospodarsko finančne službe: Od razstavljenih slik so ji všeč predvsem portreti. Še posebej jo je pritegnil portret Cajnerjeve mame, ki je dobro izdelan. Rada si ogleduje tudi druge slikarske razstave, saj jo zanima predvsem tehnika slikanja. Ne mara pa komercialnih motivov, ki na prvi pogled lepo izgledajo, ko pa tako sliko dalj časa gledaš, se je hitro naveličaš.

Glede naših priložnostnih razstav pa meni, da je dobro, da imamo te razstave, saj lahko zaposleni ob malici, brez dodatnega truda, nehote dojemajo umetniške vtise. Dobro bi bilo, da bi zaposleni dali svoje mnenje, če jim to odgovarja. Silvi je ta način približevanja kulture delavcem všeč.

Peter s svojimi prijatelji na otvoritvi razstave

Je isti, ni isti? Je isti!

Slikarska razstava
ob priliki tovarniškega
penziranja - Bilanif Kaminik
34. aprila 25. 9. 1981 ob 14h

Podjetnik

čestitam in
ti pisan
in mnogo slikarstva pri

Navedenim sem nad slikarjem,
kat čigar dela prikrat
opredam in za katerega
sem mislil, da je amater.

Pa so me tako barne potvrdile
kot izdelanost portretov nepri-
čete, da to že dolgo miče

25. 9. 81 Hilky

Peter!

Ti si srečen, da
tako roko mas, da
izliti tvojega moza,
da vpro v tvojemu
iskrno ustne!

GP

Peter, kje so tiste ure, ko
si bil naš.
TOED Prila, čestitam,
zelo lepo,

Paulič
Radgoršek Lepo!

JANEŽIČ MARIJA — kontrolorka blaga: Razstavljene slike se ji zdijo zelo lepe. Pester je bil pogled na razstavne panoje in oči so nehote vsakič preletele razstavljena dela. Slike z realnimi motivi so ji bolj všeč, kot kakšne „fantazijske“, ki jih ne dojameš, če nimaš dovolj domišljije. Izredno všeč ji je bila slika „pred košnjo“, ki istočasno prikazuje še pristno podobo nekdanjega časa. Tudi portret Bernota, ki ga zaposleni v Svilanitu poznajo, se ji zdi dober. Razstavljena dela so bila všeč tudi sodelavkem.

Marija si rada ogleda razstave, zlasti cvetje in ročna dela in tudi lepe slike jo navdušujejo. Glede razstav meni, da je prav, da so, le večkrat naj bi še bile. Želela bi, da bi se prikazovale bolj starinske stvari, ker je sedaj že vse preveč modernizirano.

JERMAN ALOJZ — vodja kadrovske socialnega od- delka: Ta razstava pomeni poživitev in ugotavlja, da kultur- no življenje ni zamrlo. Razstavljalca del ne more ocenjevati, ker ni strokovnjak na tem področju. Všeč mu je, ker je v delih realist in kot samouk je ogromno dosegel in res škoda, da ni imel možnosti za nadaljevanje študija v tej smeri, saj je velik talent. Avtor ima izreden občutek za motive iz vsak- danjega življenja, predvsem pa je dober portretist. Portret Bernardovega ata — „sosed“ je za Lojzeta zelo zanimiv, dasiravno je več življenja v sliki „pred košnjo“. Všeč mu je tudi portret „Škorjančeve mame“.

Glede tovrstnih in podobnih prireditev meni, da bi bilo prav, da bi jih bilo v delovni organizaciji čimveč, saj so to kulturni dogodki, ki v povprečju pozitivno vplivajo na kulturni nivo zaposlenih.

NOVAK MIRO — mojster vzdrževalec: Razstavljena dela so zelo dobra. Na njih mu je všeč realizem, saj je tudi njemu ta vrst slikanja najbolj priljubljena in bi jo rad osvojil. Zato bi želel, da bi se po možnosti kdaj slikarji zbrali in izmenjali izkušnje in spoznanja še z drugimi, ki se ljubiteljsko ukvar- jajo s slikanjem. Iz prikazanih del se vidi, da tov. Peter že dalj časa dela in da je izredno dober portretist. Mira sta posebno pritegnili sliki „pred košnjo“ in „strehe“ — motiv Kamnika.

Mira, kot slikarja-amaterja, zanimajo slike, zato si vse tovrstne razstave v Kamniku z zanimanjem ogleda. Kadar ga pot zanese v Ljubljano pa mora spotoma stopiti še na ogled razstavljenih del v Moderni galeriji ali kod drugod.

Tudi Miro je mnenja, da je dobro, če so organizirane kakšne razstave in želi, da bi jih bilo še več, saj je vsaka razstava vzpodbuda za avtorja in zagon za še plodnejše nadaljnje ustvarjanje.

POTOČNIK MARIJA — robilka na avtomatu: Petrove slike so ji všeč, zlasti še portreti, ker portretirane osebe pozna. V šali je dejala, da je zaradi originalnega portretiranja prevzel delo fotografa. Če bi si izbirala sliko, je dejala, da bi si izbrala pokrajinski motiv, portret pa, če bi bil kakšen njen človek. V času razstave so se sodelavke pogosto pogovarjale o razstavi slik, ki je bila vsem zelo všeč. Delavke so vesele, da lahko tako „mimo grede“ uživajo ob lepotah iz likovnega sveta.

Marija si na splošno rada ogleda razstave slik, zlasti še, če avtorja pozna. Zelo rada pa si ogleduje razstave pohištva, cvetja, ročna dela, to kar je pač večini žena še bolj blizu. Mišljenja je, da naj bi bile razstave še v bodoče, pa naj si bo likovne, numizmatične, ročnih del in druge, saj je vsaka po svoje zanimiva.

To so povedali nekateri obiskovalci razstave, prepričana pa sem, da tudi drugi, ki jih na tej poti nisem srečala, verjetno niso dosti drugačnega mnenja, saj po knjigi vtisov sodeč, so razstavljena dela obiskovalce izredno navdušila.

Petru se še ob tej priliki, v imenu vseh zahvaljujem, da je tako bogato popestril naš praznik in mu želim še mnogo uspeha na likovnem področju z željo, da bi se na tak način srečali v delovni organizaciji še v tretje.

Po sledih fotoarhiva

S TOVORNJAKOM NA IZLET

Kje so tisti časi, ko smo se vozili na izlete kar s tovornjakom, je bila moja prva misel ob pogledu na fotografijo, nastalo pred 23 leti. Zlati, dobri, stari časi . . .

Imenitna se nam je zdela vožnja z razmajanim tovornjakom in kar udobno je bilo sedeti na lesenih klopeh, saj je bila sprememba od peš hoje ali vožnje s kolesom več kot dobrodošla. Peljali smo se proti Crikvenici z namenom, da si v kampu ogledamo takratne počitniške kapacitete — šotore, ki so več ali manj samevali skozi vse poletje. Seveda, počitnice na morju so bile luksuz, a želeli so, da bi se navdušili nad počitnikovanjem na morju.

Izlet je bil enodnevni. Zgodaj zjutraj smo se židane volje odpravili od doma in se pozno zvečer zopet vrnili, z lepimi, nepozabnimi spomini. Mnogi od nas so takrat prvič videli obmorsko mesto Crikvenico, prvič videli morje in se prepricali, da je res slano.

Ogledali smo si seveda tudi šotorišče in kemp. Seveda primerjava z današnjimi ni mogoča predvsem po urejenosti. Spominjam se, da smo imeli kosilo v kempu. Sedeli smo na lesenih klopeh, za mizami brez prtičev in zrezkov na krožnikih. Pa je bil pasulj s klobaso in to s polovičko, za tiste čase kar okay.

Seveda se od morja nismo mogli posloviti, ne da bi se namočili, umili s sebe ves prah, ki smo ga nabrali med potjo in se za spomin še slikali. Plavalcev skoraj ni bilo med nami, zato smo se z menoj vred namakali le do kolen, naprej pa si nismo upali. Da pa bi fotografija tega ne izdala, smo vsi lepo počepnili in po sliki sodeč neplavalcev med nami ni bilo.

Bližal se je sončni zahod in morali smo zapustiti ta prelepi obmorski kraj in se napotiti domov pod Kamniške planine. Zadnji „žegen“, kakor se temu reče, pa smo dali našemu izletu pri današnjem gostišču pri Rogovilcu v Črnučah.

Zlati, dobri, stari časi . . .

REKREACIJA — za relaksacijo in sprostitev

Športni utrinki ob tovarniškem prazniku

Kako smo Svilanitovci merili svoje moči, zdržljivost in spretnost, bom pisala v naslednjih vrsticah — kot udeleženka, gledalka in poslušalka. A še preden se (po svoji stari navadi) razpišem o zgodah in nezgodah vrlih športnih tovarišev pri borbi za dobre, boljše in najboljše rezultate, vam povem, da kljub krajšemu „športno-rekreativnemu premoru“, nismo za odpis. Borili smo se kot že nekaj let ne.

Hopla — pa je žoga čez mrežo

Odbojarsko igrišče v tovarniškem parku ponuja vsem delavcem možnost, da se nauče dobrega servisa, podaje čez mrežo in uspešnega sprejema žoge. Kako in koliko smo se naučili, nam je pokazal dan odbojarskega tekmovanja, ki smo ga z nestrpnostjo dočakali 4. septembra.

Prijavile so se številne ekipe — seveda vse iz „Svilanita“. Enota vzdrževanja in energetike je prijavila celo dve ekipi, tkalci so v svoje vrste povabili še direktorja Bogdana, ki je zelo prizadevno odbijal žogo za svojo ekipo, fantje iz

Ali bo šlo? Bo, bo!

skupnih služb pa so se s polurno zamudo in „svilenim“ Marjanom le zbrali v 6-člansko ekipo. Dekleta iz Frotirja, že v naprej znane favoritke, so brez problemov premagale odbojkašice iz skupnih služb, ki so imele v svoji ekipi pol deklet, ki so prvič poskušale srečo s to športno zvrstjo. Dekleta iz Svile pa se jim niso pustile kar tako, saj je bila med njimi nekdanji Svilanitov odbojarski as, tovarišica Mara. A kaj, ko so Zinkini, Marini in Ninini servisi zelo uspešno polnili luknje na nasprotnem polju. Natašo so podpludbe na rokah še dolgo spominjale na veliki odbojarski turnir Svilanita.

Po štiriurnem razburljivem športnem dogodku smo razglasili naslednje rezultate:

Moški:

1. mesto — Enota vzdrževanja in energetike — A
2. mesto — Tkalnica frotirja
3. mesto — DSSS
4. mesto — Enota vzdrževanja in energetike — B

Ženske:

1. mesto — TOZD Frotir
2. mesto — TOZD Svila
3. mesto — DSSS

Prihodnje leto sledi r e v a n š !

Vsi na kolo za zdravo telo

Jekleni konjiček na dveh kolesih v zadnjem času vse bolj dobiva svojo veljavo v ekonomskem in sociološkem pomenu. Ni-ga lepšega kot družčina kolesarjev na potepu po bližnjih krajih. V objemu narave se kuje prijateljstvo; prijeten je klepet in kvantanje na račun lažjih in težjih športnih koles, predstav, zobnikov in drugih kolesarskih pogruntavščin.

Vse več je ljubiteljev kolesarjenja. Mnogo svilanitovcev je navdušenih za takšno vrsto rekreacije.

Tako pravimo tudi mi, ki smo se čudovitega nedeljskega jutra zbrali pred Svilanitovo trgovino; seveda z našimi imenitnimi in manj imenitnimi kolesi, celo poniji so kazili strukturo koles. Vrteli smo pedala, grizli kolena, lovili sapo — da bi celo prehiteli veter. Krožna proga mimo Titana po novi obvoznici je bila premagana. Hudo zagrizena kolesarka Zinka Titanovega ovinka ni zvozila in je pristala v betonskem stebru. Zvito kolo je moralo v popravilo, Zinka pa v ambulanto. Pri hudem trčenju kolesark je Jelka ostala brez ure, urin pas na njeni roki pa je kot pomnik opozarjal kolesarke na večjo previdnost. Ponovni štart je bil manj silovit, zato pa uspešen, saj so kolesarke „cele“ privozile na cilj.

Po zbranih rezultatih smo ugotovili visoko povprečno hitrost kolesarjev na 6.800 metrov dolgi progi — 40 km/uro in odlično hitrost kolesark na 3.400 metrov dolgi proti — 29 km/uro.

Škoda, ker tistega nedeljskega dopoldneva ni bilo na tekmovanje več kolesarjev, saj so miličniki in predstavniki Kolesarskega društva Kamnik prispevali k odlično organizirani kolesarski prireditvi. Bine je bil zaradi slabe udeležbe tako jezen, da si je zavihal „ta mašne“ hlače in se zavihtel na Jelkino kolo. Jeza, navdušenje ali pa deseta prestava, s

Zmagale smo — prve smo!

katero je prekolesaril celotno progo, kdo bi to vedel, ga je pripeljala, pol kroga za najboljšim, na četrto mesto.

Tekmovanja se ni udeležil kolesarski veteran Silvo. Opravičeval se je, da je moral z družino na nedeljski izlet. Oddahnili smo si, saj smo se že bali, da ga je zdelal Vršič, ki ga je prejšnjega dne zvozil v odličnih 51 minutah.

Pavle in Fačo sta bila odlična, čeprav sta prejšnjega dne oba premagala Vršič v 49 minutah.

Lojze je presenetil vse, celo samega sebe, pri Bevcu pa nam je zaupal, da bi pri daljši progi telebnil s kolesa . . .

Tako smo dobili najboljšega kolesarja in kolesarko Svilanita, a tudi ostali udleženci so bili odlični, pomerili pa so se:

KOLESARJI:

1. mesto — JERAS Pavle — (s športnim kolesom je prevozil progo v 9,57 minutah in dosegel hitrost 41,05 km/uro).

2. mesto — ZAJC Alojz — (s športnim kolesom je prevozil progo v 10 minutah in dosegel povprečno hitrost 40,8 km/uro).

3. mesto — NOVAK Franc — (s športnim kolesom je prevozil progo v času 10.01 minut in dosegel povprečno hitrost 40,7 km/uro).

4. mesto — PIRŠ Bine — (s sposojenim kolesom je prevozil progo v 11,57 minutah, povprečna hitrost 34,1 km/uro).

5. mesto — AHČIN Boris — (z navadnim kolesom je prevozil progo v 13,5 minutah in dosegel povprečno hitrost 29,3 km/uro).

Našprotni ekipi trikratni zdravo!

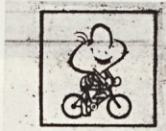
KOLESARKE:

1. mesto — REMS Jelka — (s športnim kolesom je prevozila progo v 6,36 minutah in dosegla povprečno hitrost 30,9 km/uro).

2. mesto — VAVPETIČ Slavi — (z velikim ponijem je prevozila progo v 7,09 minutah in dosegla povprečno hitrost 28,5 km/uro).

3. mesto — SKAMEN Ivana — (z malim ponijem je prevozila progo v 7,21 minutah in dosegla povprečno hitrost 27,8 km/uro).

Do spomladi pa nasvidenje — na kolesih!

SPODBUDNI REZULTATI

Na I. sindikalnem prvenstvu SRS v kolesarjenju je kolesarska ekipa Svilanit dosegla zavidljive rezultate. JERAS Pavle je bil v svoji kategoriji četrti od 25 tekmovalcev, JAGODIČ Miro enajsti v isti kategoriji, NOVAK Franc je bil v kategoriji C deveti od 30 tekmovalcev, MAGYAR Silvo v kategoriji D šesti od 15 tekmovalcev; Odlična je bila Jelka, ki je pristala na šestem mestu in je zaostala za najboljšo le 16 sekund. Zelo vzpodbudno!

Po mokrih sledih Petričev

Dobimo se v Kranju — na plavanju!

Tako smo se domenili vsi prijavljeni plavalci, da si tudi tu razdelimo prva, druga, tretja in tolažilno zadnje mesto. Devet plavalcev in šest plavalk z navijači smo se zbrali petkovo popoldne v kranjskem pokritem bazenu. Že samo dejstvo, da si tam nabirata odlične rezultate slavna Petriča, nam je dvignilo plavalno zanesenost. Dekleta so bila oproščena štarta na robu bazena, zato pa so z vso silovitostjo zaplavale 50 metrov prsno v bazenu. Zanesljivo je zmagala Mojca še bolj zanesljivo zadnja pa je priplavala moja malenkost. Vrhunski štart so pokazali moški, kjer je bil boj zelo izenačen. Najhitrejši je bil Tone, ki je v imenitnem prsnem ali po domače žabjem stilu prvi priplaval na cilj. Nina je v naslednji disciplini — 50 metrov prosto premočno premagala ostale tekmovalke, ki so tudi v tej disciplini plavale v najbolj znani disciplini — žabi. Krapežev Boris je dokazal, da je njegov kravl najmočnejši v Svilanitu.

Razen nekaj odstopov, hujših pripretljajev ni bilo, predvsem pa nihče ni potreboval prve pomoči in umetnega dihanja. V debeli uri, ki je sledila razburljivemu tekmovalnemu delu, smo zaigrali odlično vaterpolo, časa, ki smo ga kot epilog zelo prijetnemu srečanju v Kranju prebili v domači gostilni pa ni nihče več meril.

Kako dobri plavalci smo Svilanitovci, nam povedo naslednji rezultati:

50 metrov PRSNO:

MOŠKI:

1. JEGLIČ Tone	0,68
2. NOVAK Franc	0,72
3. ZAKRAJŠEK Boris	0,75

4. STELE Zdravko	0,81
5. ZAMLJEN Ciril	0,91
6. JERAS Pavle	0,97
7. KRAPEŽ Boris	0,99
8. MALI Milan	1,12

ŽENSKE:

1. KOROŠEC Mojca	0,96
2. OSOLIN Nina	1,12
3. MENČAK Pavla	1,13
4. VAVPETIČ Slavi	1,15
5. ROMŠAK Ivana	1,18
6. SKAMEN Ivana	1,50

50 metrov PROSTO:

MOŠKI:

1. KRAPEŽ Boris	0,56
2. NOVAK Franc	0,61
3. MIHORIČ Zdeno	0,62
4. JEGLIČ Tone	0,63
5. JERAS Pavle	1,00
Odstopila:	

ŽENSKE:

1. OSOLIN Nina	0,85
2. KOROŠEC Mojca	1,05
3. MENČAK Pavla	1,10
4. ROMŠAK Ivana	1,27

Ja, ja, odlič . . . , kar dobri rezultati!

Ping pong ali namizni tenis

Ni ga med nami, ljubitelji rekreacije, ki bi ga ne poznal. Haseba mislim, našega mladega sodelavca iz barvarne. Že leto dni se trudi, da bi pridobil čimveč igralcev namiznega tenisa, a še vedno zaman čaka ob sredinih popoldnevih na večji odziv sodelavcev, ki bi se hoteli naučiti namizno teniških veščin.

A nekaj med nami jih je, ki igrajo ping pong zelo radi. Tako nam je na tovarniškem tekmovanju uspelo dobiti Svilanitovega Šurbeka — Žlebirjevega Franc'Ina, sledi mu naš Haseb, Svetec Jože pa pristaja na tretjem mestu. Med dekleti je najboljša Osolin Nina, Klemenčeva Helena iz svile je druga, a morda bi bil izid drugačen, če bi se tekmovanja udeležila Korošec Mojca.

Haseb pa še naprej čaka na večji odziv!

Zmagovalci z „luft drukarco“

Kar množičen je bil odziv strelcev na razpis tekmovanja v streljanju z „luft drukarco“. Preciznost, mirna roka, ostro oko, pa kanček sreče, so razporedili 24 tekmovalcev in tekmovalcev v naslednji vrstni red:

MOŠKI:

	Št. krogov od 200 možnih
1. BENKO Bogo	155
2. ŠTIFTAR Andrej	153
3. RAKUŠ Andrej	144
4. GREGL Marjan	143

5. ALEŠ Franc	139
6. POLJANŠEK Stane	138
7. ZLATNAR Dušan	136
8. LIPOVŠEK Danilo	136
9. KOZOLE Stane	131
10. PREGI Miha	130
11. KADUNC Janez	129
12. URŠIČ Toni	127
13. BORŠTNAR Marjan	126
14. AVBELJ Milan	123
15. PIRŠ Albin	117
16. ZAMLJEN Ciril	112
17. NOGRAŠEK Ivan	110
18. NOVAK Miro	107
19. JERAS Pavle	91
20. MALI Milan	87

ŽENSKE:

1. ŠKRABAR Marinka	144
2. KROPIVŠEK Danica	137
3. MENČAK Pavla	127
4. ROMŠAK Ivana	71

Ivan je bil vesel množičnega odziva, ki se je končal nadvse srečno, saj ni bil nihče ranjen.

Jezijo pa ga zračne puške, ki zasluženno nosijo ime „pukše“. Še dobro, da v odpisnem stanju, kot so, niso res koga ranile.

Igra na 64 poljih

Strokovnjaki pomikanja majnih črno-belih figur, naši umni sodelavci, so se prav tako zbrali in se pomerili v spretnosti, natančnosti in seveda veliki zbranosti.

Šah, mat, remi in drugi odločilni trenutki so odločali o rezultatih, seveda pa je Ivan ostal nepremagljiv. Zabeleženi so bili naslednji rezultati:

1. mesto JAGODIC Ivan	6 točk
2. mesto CAFUTA Franc	3 točke
3. mesto SIMIČAK Ciril	3 točke
4. mesto KADDOURA Haseb	0 točk

Očitno je Haseb držal možgane kot lopar v rokah, pa je pozabil premakniti kraljico v zmagovalno pozicijo . . .

Veliko podrtih lesov

Ja, ja, je že takó, da je tudi šport v modi. Pred leti tako popularno kegljanje izgublja svoj čas. Resno razmišljamo, če je najemanje kegljaške steze sploh rentabilno, saj so četrtkovi termini Svilanitovega kegljanja skoraj prazni. Mladih in novih sodelavcev ni. V naši sredini imamo nekaj dobrih kegljačev, a tudi tem, osamljenim na stezi, pojema veselje.

Skromen je bil tudi odziv na razpisano tekmovanje v kegljanju. Pet moških v družbi dveh deklet je doseglo naslednje rezultate:

MOŠKI:

	Število lesov
1. mesto NOVAK Franc	402
2. mesto GORIČAN Jože	382
3. mesto PREGI Leon	372
4. mesto KOZOLE Stane	364
5. mesto CAFUTA Franc	355

Pamet v roke . . .

ŽENSKE:

1. mesto KOZOLE Helena	315
2. mesto GOLOB Zofi	**315 (slabše čiščenje)

Zbiramo predloge o nadaljni usodi Svilanitovega kegljanja, zbiramo kegljače!

Za konec pa še . . .

Tako smo torej tekmovali; bolj za šalo kot zares. Najboljšim smo razdelili praktične nagrade, Svilanitove fritirke. Nekateri so se jezili, ker so dopolnili domačo kolekcijo brisač z več enakimi, ne glede na dosežene rezultate.

Meni pa sta moji brisači, čeprav popolnoma enaki, zelo pri srcu in sta našli posebno mesto v omari. Še dolgo me bosta spominjali na zelo prijetne in zabavne trenutke, ki sem jih preživela s svojimi tekmicami.

Že zdaj se veselim revanša v prihodnjem letu!

ŠPORTNI ZDRAVO

ZAHVALA

Ob boleči izgubi moje ljube mamice, Marije Lužovec, se iskreno zahvaljujem vsem sodelavkam in sodelavcem za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje ter spremstvo na njeni zadnji poti.

Prisrčna hvala sodelavkam iz GFS za številno pomoč in razumevanje v času mamine bolezni.

Posebna hvala DO Svilanit za podarjeno pomoč v teh težkih trenutkih.

Vsem še enkrat iskrena hvala.

Klemenc Julija

ZAHVALA

Ob boleči izgubi moje drage mame se iskreno zahvaljujem vsem sodelavcem za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.

ZDOVC Fani

„Avtobus“ iz let spominov

Govori so bili že tedaj v modi

„KAMNIŠKI TEKSTILEC“
LETNIK XIX, ŠT. 9–10 1981
GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE
„SVILANIT“ KAMNIK
GLASILO UREJEUJE UREDNIŠKI ODBOR:
Alenka Doplihar, Stankovič Brane, Okorn Tomaž
Wiegele Bogo, Jerman Anton
Tehnični urednik: SKAMEN IVANA
Odgovorni urednik: BORIS ZAKRAJŠEK
NAKLADA: 800 IZVODOV
Tisk: Mestni muzej Idrija

V vodo le najbolj korajžni

